

[Erik Eriksen.]

tionen, får vi inflation og valutaunderskud og arbejdsløshed og kriselovgivning. Det er der begribeligvis ingen der kan være interesseret i. Hvis derimod produktion og indtægter stiger i samme takt, får vi en økonomisk vækst, en stadig forbedring af levefoden. Men når en sådan politik ikke kan bygges på tvang — og det kan den ikke efter vor opfattelse — må den bygge på alle samfundsborgernes forståelse og medvirken, og det er derfor, det danske samfund for mig at se ikke godtager organisationernes kamp alle mod alle. Forstået på denne måde får staten naturligvis et betydeligt ansvar for indkomstudviklingen, og det er dette ansvar, som jeg mener den nuværende regering har siddet overhørig. Det må nemlig være regeringens pligt i tide — jeg gentager i tide — at gøre alle bekendt med sit syn på de økonomiske muligheder. Det er ikke tilstrækkeligt med bredt formanende taler. Jeg kan tilføje, at det er klart, at regeringen også må understrege, at den vil stå fast på sine synspunkter, og det er klart, at for at en sådan politik skal have mulighed for at lykkes, må regeringens standpunkt være af en sådan saglig styrke, at det virkelig har mulighed for at blive accepteret, og det sker ikke, hvis standpunktet alene er udformet i samråd med eller efter diktat af en enkelt af de interesserede organisationer. Noget sådant skaber ikke tillid — tværtimod.

Denne tankegang fører mig i og for sig til det måske lidt dristige spørgsmål, om det økonomiske råd kan siges at være organiseret på den mest hensigtsmæssige måde. Jeg tvivler på, at det er det, og jeg tror ikke, at vi kan være tjent med, at en regering i påkommende tilfælde ligefrem kan bruge rådet som en art skærmbreæt. Derfor vil jeg også tro, at dette er en sag, vi senere bliver nødt til at vende tilbage til.

Vender jeg mig så dernæst til boligproblemet, kan jeg erklære mig enig med den højtærede statsminister i, at mange store opgaver på disse områder er ladet tilbage under de senere års udvikling. Det er helt urimeligt, at Danmark trods det gunstigste udgangspunkt er det land, der er længst tilbage med løsningen af efterkrigstidens boligproblem. Det er jo meget interessant at gå en halv snes år tilbage i tiden og finde

argumenter, men det er alligevel, som om det falder en lille smule mat ud, når vi taler om forholdene i dag. (K. B. Andersen: Det var fremtiden, det drejede sig om!). Ja men det er jo også derfor, jeg mener, at det er lidt langt at gå tilbage — det er jo en halv snes år — og at gøre noget meget stort ud af dette. Skal vi nu ikke hellere holde os til det, jeg gerne vil understrege: at vi har haft dette styre en halv snes år, og at det har været meget passivt på dette område. Det siger sig selv, at en rimelig og retfærdig boligpolitik ikke kan være ganske gratis for dem, der har nydt — hvad skal jeg sige — ubillige fordele, men det synes, som om det har været regeringen meget magtpåliggende ikke at foretage sig noget, som man kunne nære frygt for ville koste stemmer.

Også her kan jeg sige, at vi aktivt vil bidrage til en løsning af de overgangsvanskeligheder, som en årrækkes restriktioner har efterladt. Jeg skal kun føje til, at det afgørende sigte må være at genskabe et frit boligmarked, hvor det er konkurrencen om at tilfredsstille befolkningens boligbehov, der sikrer en rimelig prisudvikling. Et frit boligmarked er i sig selv et meget væsentligt gode, som må ses også i forbindelse med den enkeltes frie valg af beskæftigelse. Der må ligeledes åbnes mulighed for, at beboeren kan blive ejer af sin lejlighed på tilsvarende måde som parcelhus-ejeren.

Jeg tror at måtte sige, at vi for vort vedkommende har den opfattelse, at en gradvis frigørelse af boligmarkedet nødvendigvis må gennemføres inden for en kortere årrække. Jeg har tidligere sagt, men gentager det, for at der ikke skal være nogen misforståelse, at der naturligvis må tages hensyn til de særlig vanskeligt stillede befolkningsgrupper. Denne frigørelse må da også ledsages af en energisk indsats for billiggørelse af boligproduktionen. Jeg tror ikke, vi kommer uden om det helt nødvendige, at konkurrencen i det hele taget bliver mere effektiv. Jeg tror ikke, at den hidtidige passivitet lader sig opretholde.

Der må som et led i den nødvendige politik på dette område, ud over en revision af zoneinddelinger, efter min mening også indgå en fremskyndet byggemodning af tilstrækkelige arealer. Jeg kan sige det